

yderligere ca. 1500 måtte køre forgæves på grund af pladsmangel i hallen.

Denne beretning må vi formode vil blive liggende i årtier. Derfor er den en historisk beretning, som bør beskrive de virkelige forhold i 1996-97 og dermed også, at det var de årstal, hvor medlemstallet inden for Danmarks Naturfredningsforening raslede ned, og hvor alternative organisationer som f.eks. "Kyst, Land og Fjord" gik op i medlemstal, fordi Danmarks Naturfredningsforening er så gammel en institution, at den er så infiltreret i dommerstanden og retsstanden samt det politiske liv, at foreningen ikke længere tager hensyn til naturen, men derimod til venner og bekendte, og hvad deres forgængere har sagt for 30 år siden. De nye organisationer tager hensyn til de forhold, der rent faktisk eksisterer i dag.

Og ser man på skatteområdet, står det ikke meget bedre til her. Enhver, der kender bare lidt til systemet og går lidt op i, hvordan skatteansættelse foregår, og hvad der skal til for at få den ændret, giver op på forhånd.

Det er jo sådan, at først skal man klage til embedsmænd i sin kommune, og for at gøre det skal man være godt skolet. Det vil sige, at de fleste så skal have en revisor eller advokat med sig. Der starter det økonomiske tælleapparat. Derfor giver "almindelige" mennesker op allerede efter et par telefonsamtaler og måske et par breve til forvaltningen.

Så er der nogle hårdhuede, der forsøger at gå op til det kommunale skatteankenævn (politisk udpeget), men de fleste, der har prøvet det, ved jo godt, at i en typisk kommune, er den offentligt ansatte sekretær for Skatteankenævnet jo kollega med den medarbejder i skatteforvaltningen, som har afgjort den pågældende skatteydere sag. Så derfor er det typisk sådan, at sekretæren i Skatteankenævnet jo ikke vil være illoyal over for en kollega og derfor foreslår over for Skatteankenævnet at stadfæste sin kollegas afgørelse. Og da Skatteankenævnets medlemmer oftest gør, som deres sekretærer pålægger dem, så er det kun de færreste, der får medhold her.

Så er der de dobbelt hårdhuede. De går videre til Landsskatteretten. Der kunne man faktisk også forestille sig, at der blev skelet lidt til de politiske partier, for Landsskatterettens personer er jo også politikere, og mon ikke de skeler lidt til, hvad deres politiske kolleger har sagt eller gjort i den pågældende kommune?

Og hver gang man går et trin op i klagesystemet, så koster det penge. Taber man så også i Landsskatteretten, så skal man gå domstolenes vej. Og her er så to eller tre instanser, som man kan forelægge sin sag. Men for at gå så langt skal man være tredobbelt hårdhudet og have råd til at betale store omkostninger. Og man skal både have råd og nerver til, at der kan gå op til flere år, før sagen er blevet afgjort. Vi har jo set eksempler her i de seneste dage på, at der kan gå op til 20 år. Ja, så er der mange der tænker: Selv om jeg er blevet uretfærdigt behandlet, så har jeg kun ét liv, og det er for kort til at spille 20 år mod bureaukraterne og uretfærdigheden for at få ret.

Hvis borgerne skal opfatte, at de er mere med i processen - altså mere demokrati - må vi have flere folkeafstemninger. Det er der mange politikere og politiske partier der siger til vælgermøder ude i forsamlingshusene, men desværre, når det kommer til stykket, så ønsker politikerne ikke at blive frataget nogen magt. Det viser resultaterne i Folketingssalen, hvor Fremskridtspartiet flere gange har fremsat lovforslag om folkeafstemning - de bliver nedstemt hver gang. Det er et tegn på, at de, der sidder på magten, ikke ønsker at dele ud af den magt til folket. Ved at lægge flere sager ud til afstemning vil der blive debat, røre og engagement i befolkningen. Det kan vi bl.a. se af EU-afstemningerne den 2. juni 1992 om Traktaten om Den Europæiske Union og igen den 18. maj 1993 om Edinburgh-afgørelsen og Maastricht-Traktaten. Både ved den første afstemning, hvor 49,3 pct. stemte ja og 50,7 pct. stemte nej, og ved den anden afstemning, hvor 56,7 pct. stemte ja og 43,3 pct. stemte nej, var stemmeprocenterne meget høje, nemlig henholdsvis 83,1 pct. og 86,5 pct. Med andre ord var befolkningens engagement i sagen stort, selv om problemstillingen var ret kompliceret.

Vi er også nødt til at se på processen inden for arbejdsmarkedet, hvor den almindelige arbejdsmand faktisk ikke kan få lov til enten at stå i den fagforening, han ønsker eller helt være fri for nogen. Det strider imod almindelig retsopfattelse og imod grundloven, men alligevel kan der ikke blive et flertal i Folketinget, der reelt gør noget ved det forhold, at en almindelig lønmodtager mere eller mindre bliver truet ind i forskellige/bestemte fagforeninger. Hovedårsagen er jo, at man slår fagforening og arbejdsløshedskasse sammen og siger, at man ikke kan være medlem det ene sted uden også